

рала на подбалканският сръдневѣковний път, който излизалъ отъ г. Кописъ (до г. Карлово) и е минавалъ къмъ градъ Кърни (до с. Шипка), г. Боруй (Стара-Загора), Ряховица (до с. Черкова) и прѣзъ Сливенъ и Казара за Ахило.

Слѣдъ като се запознахме съ главниятъ мѣнастирь на Сливенската Света Гора, ще заобиколимъ близкиятъ Балканъ за да видимъ останалитѣ мѣнастири и скититѣ ямъ. Близу до изворитѣ на Селишката или Мѣнастирската рѣчица, на сѣвероистокъ отъ г. Сливенъ, намиратъ се слѣдитѣ отъ другъ единъ мѣнастирь. Той е расположенъ на единъ живописенъ затуленъ кѣтъ на Балканътъ на едно възвишено равнище, съ изгледъ на Сливенското поле, г. Ямболъ и пограничните върхове отъ Г. Боялъкъ до Сакаръ Планина. Мѣнастирътъ прилича на едно четверожгълно градище и е обемало единъ дворъ, въ сръдата на който още до днесъ стоятъ основитѣ на една черква. Тя има диаметръ отъ истокъ къмъ западъ около четирнайсетъ метра; ширина седемъ метра съ една главна и двѣ малки апсиди; освѣнъ прѣзъ главната врата се е влизало въ черквата отъ кѣдѣ южната страна прѣзъ една вратичка въ притворътъ. Въ черквата се забѣлжватъ мѣстата гдѣто стоели стълбоветѣ, надъ които види се да е било издигнато едно кубе. Тухлитѣ (3 и 2½ дециметра дълги и широки и 4 сантиметра дебели), съ които е постлано дюшмето на черквата сж распукани, като че отъ силенъ жаръ. Мѣнастирскитѣ здания сж се намирали на сѣверната и западната страна на мѣнастирското градище. До югоисточниятъ ягълъ на градището, се издигаше една висока кула, която имаше да служи на мѣнастирскитѣ жители, като послѣдно прибѣжище при нападението. Съ такива кули е снабдена по-голѣмата частъ на Светогорскитѣ мѣнастири и се наричали въ византийската стра-